

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۵/۱۱/۰۴

نویسنده: ن. جلیل زاد

هشدار به هموطنان عزیز، مغز خود را فراموش نکنید

متنی هشداردهنده، ساده، و قابل فهم برای همه اقشار جامعه افغانستان.. که با زبان انسانی و صمیمی نوشته شده و به آسیب های استفاده بی فکر از هوش مصنوعی، ai در نوشتارهای شخصی و فکری می پردازند.. مدتیست که با نگرانی می بینم شماری از هموطنان ما، بدون آنکه خود فکر کنند، بپندیشند یا حتی اندکی زحمت بکشند، در نوشته های شان از هوش مصنوعی استفاده می کنند. این کار، در نگاه اول شاید آسان، سریع و حتی جذاب به نظر برسد، اما در واقع یک لغزش فکری و اخلاقیست که می تواند پیامدهای خطرناک و جبران ناپذیر در زندگی فردی و اجتماعی ما داشته باشد. نوشتن، فکر کردن، اندیشیدن و خلق کردن، از زیباترین و انسانی ترین توانایی هایست که طبیعت یا خدا به انسان عطا کرده است.

وقتی ما این توانایی را کنار بگذاریم و به جای آن، به یک ماشین یا برنامه کامپیوتری تکیه کنیم، در واقع سوچ مغز خود را خاموش می کنیم. به خودما می گوئیم: «من نمی خواهم فکر کنم، نمی خواهم زحمت بکشم، نمی خواهم رشد کنم.» این کار، نه تنها نادرست، بلکه عیب است. حتی کودکان صنف پنج و شش می دانند که تقلب، کاپی برداری و استفاده بی فکر از ابزارهای بیرونی، کار پسندیده ای نیست. آن ها می دانند که باید خودشان بنویسند، خودشان فکر کنند، و خودشان تلاش کنند.

پس چرا ما بزرگ ترها، که باید الگو باشیم، راه آسان را انتخاب می کنیم و از مغز خود فرار می کنیم؟ استفاده بی رویه و بی هدف از هوش مصنوعی در نوشتار، تنبلی می آورد. وابستگی می آورد. باعث می شود که فرد، به جای آنکه خودش رشد کند، به یک ابزار بیرونی وابسته شود. این وابستگی، در ابتدا شاید خوشی لحظه ای و ساده لوحانه به نگارنده بدهد، اما در درازمدت، شخصیت او را ضعیف، بی هویت و بی اراده می سازد.

نوشتن با مغز خود، یعنی تمرین دادن ذهن. یعنی ساختن اندیشه. یعنی پرورش دادن قدرت تحلیل، تخیل و خلاقیت. وقتی این تمرین را کنار بگذاریم، ذهن ما ضعیف می شود. مثل عضله ای که اگر ورزش نکند، تحلیل می رود. مغز هم همین طور است.

اگر فکر نکنیم، اگر ننویسیم، اگر نپندیشیم، مغز ما تنبل و بی کاره می شود. و این تنبلی، در آینده، در تصمیم گیری های مهم زندگی، در کار، در تحصیل، در روابط اجتماعی، خودش را نشان می دهد.

هموطن عزیز، این هشدار را جدی بگیر. اگر امروز به هوش مصنوعی تکیه کنی، فردا نمی توانی بدون آن زندگی کنی. اگر امروز از فکر کردن فرار کنی، فردا نمی توانی تصمیم بگیری. اگر امروز از نوشتن با ذهن خودت پرهیز کنی، فردا نمی توانی احساسات را بیان کنی.

این وابستگی، آرام آرام تو را از درون تهی می سازد. هوش مصنوعی، ابزار است. نه جایگزین مغز انسان. باید از آن در جای درست استفاده کرد. برای کمک، برای یادگیری، برای الهام گرفتن. نه برای فرار از فکر کردن. نه برای تقلب. نه برای نوشتن چیزی که خودت نمی فهمی. وقتی چیزی را می نویسی که از مغز خودت نیست، آن نوشته نه احساس دارد، نه عمق، نه هویت. فقط یک متن سرد و بی روح است که هیچ ارتباطی با تو ندارد.

و این خطرناک است. چون آرام آرام، تو را از خودت دور می کند. از هویتت، از اندیشه ات، از احساساتت. تو تبدیل می شوی به کسی که فقط کاپی می کند، فقط تکرار می کند، فقط مصرف می کند. نه کسی که خلق می کند، می سازد، می اندیشد. در جامعه ای مثل افغانستان، که نیاز به بیداری فکری، رشد فرهنگی و استقلال ذهنی دارد، این نوع وابستگی بسیار خطرناک است.

ما باید خودما فکر کنیم، خودما بنویسیم، خودما تحلیل کنیم. باید نسل جوان را تشویق کنیم که مغز خود را به کار ببندازند، نه این که به آن ها یاد بدهیم که از هوش مصنوعی تقلید کنند. اگر این پروسه ادامه پیدا کند، عواقب بد و خطرناک آن در زندگی فردی و جمعی ما آشکار خواهد شد. نسل هایی خواهیم داشت که نمی توانند مستقل فکر کنند، نمی توانند تصمیم بگیرند، نمی توانند احساسات خود را بیان کنند. جامعه ای خواهیم داشت که پر از متن های بی نمک

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنیزې ښي پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په څیر و لولئ

بی‌روح، اندیشه‌های تکراری و انسان‌های وابسته است. هموطن عزیز، لطفاً این هشدار را جدی بگیر. مغز تو، گنجینه‌ای است که باید از آن استفاده کنی. نوشتن با ذهن خود، افتخار است. اندیشیدن، زیبایی است. خلق کردن، قدرت است. از این قدرت فرار نکن. از این زیبایی محروم نشو. از این افتخار غافل نشو. بیایید دوباره به نوشتن با دل و جان برگردیم. بیایید دوباره به فکر کردن، اندیشیدن و تحلیل کردن روی بیاوریم. بیایید دوباره مغز خود را فعال کنیم. نه برای دیگران، بلکه برای خودما. برای رشد، برای استقلال، برای عزت نفس. هوش مصنوعی، ابزار است. اما مغز تو، زندگی است. آن را فراموش نکن.

آرشیف: مطالب نشر شده ن. جلیل زاد